ням правих кругів російської еміґрації і над зближенням їх з німецькими військовими організац ями. Ця дивна на перший погляд тактика є випливом переконання англійського і французького громадянства „про невідкличний упадок польської держави, цеї французької барієри, котра будьто би боронить Европу від баґнетів червоної армії. На основі ріжних фактів, як напр. приїзду берлінського політика ґен. Глязенапа, предсідника Союзу російських старшин в Будапешті, ми мусимо вносити, що в найблищій будуччині, совітський уряд стане перед фактом утворення нового анти-більшевицького фронту від Кеніґсберґу до Букаресту... Взагалі здається, що ставка на Поляків, уважається загально програною і західний капіталізм грає ва-банк на Німеччину і Угорщину.

Цілею ґен. Глязенапа є всестороння піддержка російських старшинських організацій в Німеччині і зближення їх з німецькими подібними організаціями. З переговорів ґер. Глязенапа з Бермонтом, Біскупським і иншими виходить, що черговим завданням французького уряду є створення нової добровольчої армії на території Чехословаччини, Галичини і Угорщини.

Ця армія малаб в першу чергу завдания боронити по можности сил пограниччя Східної Галичини перед більшевицьким наступом, котрий очевидно уважається неминучий. По нашим відомостям рішаючу роль при вирішенню переведення цього пляну відіграв доклад голови французької місії в Варшаві, ґен. Нісселя, о положенню в Польщі, котрий переслав він свойому урядови 23. квітня ц. р."

Ґен. Глязенап являється аґентом французької дипльоматії.

При кінці того цікавого більшевицького донесення читаємо: „Коли візьмемо під увагу реальні наслідки такої зміни в переконаннях французької публичної опінії і той факт, що Англія всіми средствами попирає цю нову політику — нам стане вповні ясним ціле значіння тих подій. Вони можуть дуже шкідливо відбитися на нашій західній політиці. Перевіз армії Вранґля до Юґославії є першим етапом в виступі нової анти-більшевицької коаліції, з черги третої і найбільш небезпечної з огляду на кількість і якість противників."

Донесення підписав завідуючий політичним відділом і секретар Заблудовський.

Памятайте про пресовий фонд „Українського Вістника"! Жертви пересилати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біж. рахунок „Українського Вістника".

Листи до Редакції.

До
Хвальної Редакції „Український Вістник".

З огляду на те, що я не хочу мати нічого спільного з варшавською „Українською Трибуною", прошу Хвальну Редакцію не відмовити в надрукованні слідуючого мого листа до українського громадянства, з приводу нападів тої часописи на мене.

„Трибуна", як офіціоз так званого „уряду Петлюри" — очевидно — має своїм завданням дискредітувати мене, а натомість вихваляти мого бувшого товариша по Директорії С. Петлюру. Лише сим можу пояснити те, що в статті „Провокатор Бойко (Морісон)" хвальшиво представлені мої відносини до Бойка, надається мені кілька разів — без видимої потреби — титул „бувший член Директорії", згадується „хуторянство" та недвозначно робиться (також при сій нагоді) рекляму С. Петлюрі!

Злонаміреною клеветою є твердження, що я приблизив до себе Бойка, та призначив його своїм урядовцем для доручень, що ніби він отримав тимчасове призначення опікуватися евакуованим з Київа до Галичини майном, що користуючися моєю протекцією він зумів зникнуть з очей штабу Головного Отамана і т. ин.

Бойко взагалі ніколи не був ніяким моїм урядовцем і ніколи не одержував від мене ніяких призначень. Бойко явився до мене в кінці березня 1919 р. в Здолбунові, як уповноважений Ліквідаційною Комісією по справах військового майна, маючи відповідні урядові посвідки. Він був у відносинах з Головною Управою Постачання, яка безпосередньо була під доглядом С. Петлюри. Бойко цілком легально провадив тоді свою урядову діяльність і ні від кого я не мав відомостей про якісь злочинні вчинки його. Дбаючи про постачання армії, якою справою я завжди цікавився, я вважав своїм обовязком вислухувать де який час доклади Бойка про врятовання складу одягу й білизни, яким він завідував, бо через існувавші тоді обставини цей склад міг бути розкрадений. Бойко, як чоловік зручний і знаючий англійську мову, тоді — між иншим — робив деякі послуги Директорії і Урядові. Н.пр. він уряджував на свої кошти 10. квітня у Бродах прийом відпоручників американської делеґації на Мирову Конференцію, Бахмана і Ревлера, вишукав доброго посередника в справі перевозу полонених з Італії на Україну, вишукував способи до одержання для армії, до яких найбільш потрібних річей та ин.

Про все це добре знав С. Петлюра. За свої послуги Бойко — наскілько мені відомо — не одержував від уряду ніякої платні і довгий час не міг одержать навіть своїх власних грошей, які витратив на згаданий прийом у Бродах. Як змінилося його урядове становище як „ліквідатора" і чи в добрий спосіб він закінчив сю ролю — мені не відомо, бо ся справа до мене не належала. Пізнійше, Бойко почав виступати в Камянці в ролі приватного поставщика ріжних річей в Румунії (між иншим також і для урядовців канцелярії Головного Отамана та Директорії). З того часу, як він обдурив міністра Андрія Лівицького, видавши себе за делеґата Парижської Конференції, — я заборонив йому вступ до своєї канцелярії. Останій раз я бачив Бойка в Директорії, після того, як він вернувши з Румунії побитий і покалічений, приходив прохати о зворот належних йому грошей.

Дивним є, що штаб Головного Отамана (якому, як заявляє „Трибуна" відомо було, що Бойко „не інженір, а звичайний шофер з темним минулим і що допускати його до яких би то було справ небезпечно") — обмежився тим, що встановив за ним свій догляд! А чому ж він не віддав Бойка під суд?! І якою безсовісною брехнею звучить твердження, що Бойко, користуючися моєю протекцією зумів зникнути з очей того штабу! А чи моглаб, нарешті, мати значіння взагалі чиясь протекція, колиб штаб захотів це зробить?! Арештував же штаб військового міністра, у Проскурові, в березні 1919 р. цілком безпідставно і в супереч моєму протестові: міністра шляхів Пилипчука, отамана Капкана і др. осіб, та ще при яких обставинах? На очах у прибувшої тоді делеґації Галицького Уряду і з таким непотрібним уживанням великої збройної сили, що той арешт показався усім як спроба державного перевороту. Ним внесено було розклад і деморалізацію в настрої державного центру, та його оточення.

Що до того-ж, що Бойко перейшов на службу до большевиків, то в тім нема великого дива! Чи-ж мало наших діячів переходило до большевиків? Бойко, прецінь, не був ніяким визначним державним мужом. Зраду повнили і такі поважні діячі, котрі мали політично громадське значіння. Зрадили-ж Директорії і народові Українському навіть деякі міністри і посли і перейшли — явно ради своїх вигод — на службу до С. Петлюри!

Зрадив і С. Петлюрі його довірений чоловік отаман Волох і перейшов до більшевиків в той мент, коли він найбільш на його надіявся! А кілько ж разів перескакували з одного політичного табору до другого такі тарнівські „діячі", як Олександер Ковалевський і другі, що й досі ще вигідно собі „урядують" на шкоду Україні??...

На цім покищо кінчу мою відповідь.

З поважанням член Директорії
С. Макаренко.

Відень, 7 червня 1921 р.

Просимо негайно вирівнувати передплату за Червень, щоби не було перерви в висилці.

Як думають польські комуністи?

Російська комуністична преса поміщує статтю відомого польського комуніста-імперіяліста Мархлєвского в справі Горішнього Шлеська. Мархлєвскі каже, що аліянтські імперіялісти вправді признали Польщі зґерманізовані простори в Західній Прусії, одначе не рішилися віддати їй Горішнього Шлеська, котрий безумовно має польську більшість. Опісля йдуть звичайні комунали з соціяльно-націоналістичної і буржуазно-шовіністичної польської преси про пресію німецьких капіталістів, про аґітацію всенімецького духовенства і т. и. Вправді редакція московської „Правди" до цієї статті додає увагу, а саме, що становище Мархлєвского не відповідає комуністичній ідеольогії, одначе наглядним зразком, як думають польські комуністи нехай послужить отсей факт: Літом минулого року, коли розпочалася більшевицька офензива, цей сам Мархлєвскі мав лєкцію в Москві про Східну Галичину. В своїй лєкції доказував він, що Східна Ґаличина з погляду ґеоґрафічного, економічного, а навіть... **етноґрафічного** належить до Польщі. Присутний на лєкції галицький комуніст Гарасевич, вислухавши отсі „польсько-комуністичні" вірування вправді не мав відваги на лєкції виступити проти них, (треба мати на увазі, що товаришем Мархлєвского є відомий Поляк Дзержиньскі, начальник всеросійської чрезвичайки), але удався до його помешкання і там запитав його, як він міг говорити такі історії, що на приклад Східна Галичина належить етноґрафічно до Польщі. Мархлєвскі зовсім серіозно відповів, що він в своїм часі був в Радехові в добрах ґрафа Баденія і там чув „на власні вуха", як форналі балакали до Баденія по польськи. А це йому вповні вистарчає, щоби Східну Галичину вважати польською навіть з етноґрафічного боку.

Дописи з краю.

Делятин.

Погана господарка в пов. Союзі кооператив в Делятині.

Технічним директором в нашій кооперативі (передше: „Спілка Торговельна — Народний Дім") є від 1919 р. п. Михайло Білик, який прийшов до Делятина перед війною з Городенки, де працював в „Сільськім Господарі" і де о.

горія Квітки-Основяненка до Франка та Павлика, А. Чайківського та Бордуляка, Мартовича та Семанюка — який це майже непроглядпий ряд зуподобників*) мужицького життя! А проте в Стефаника повне право говорити про „своє царство". Вже ось ця невмолимість, це незбагнене призначіння мужицьких траґедій у Стефаника — найглибше знамено його дотеперішної творчости взагалі — це могутна основа повної окремішности Стефаникового твору. У Франка або в Мартовича, — цих двох найґеніяльніщих сучасників Стефаника, — є мужицька нужда також джерелом великих артистичних подоб. Але для них це джерело стає передовсім основою гострої суспільної критики; вони добачують в мужицькім лихоліттю суму, вислід із культуральної темряви середовища та злющих затіїв ворогів мужицтва. І тому і Франко і Мартович наче кличуть до мужиків при кождій нагоді: „До світла! Закладайте читальні, не пийте, не давайтеся визискувати ні жидови ні панови, а буде вам краще!" Хто з нас схоче нині глядіти на Франкове „В поті чола" — виключно як на твір мистецтва? Кому прийшлоб на думку, рівнати ці оповідання з історичними думами або з поемами Шевченка? А кілько з нарисів Мартовича осягає художницьку вершину його таки архитвору „Мужицька смерть"?

*) Отсього новотвору буду уживати в моїх критично-естетичних нарисах на означення німецького: Darsteller. Таксамо: „зуподоблювати" (gestalten), „зуподоблення" (Gestaltung), та подоба (Gestalt).

А в Стефаника ми на цих творчих вершинах майже від початку до кінця. У нього в хосен буденної просвітної праці не написано ні стрічки, хоч Стефаникові твори — це первородні памятники нашого життя з кінця XIX. в. В нього кождий і найкоротший начерк — це вівтар мистецької краси для себе. Де другий такий письменник в Европі, що дав би на трьох коротеньких сторінках таке предивно потрясаюче зображення людської смерти як Стефаниковий „Скін"? А котрий з европейських письменників замкнув теж на трьох сторінках таку глибінь бідолашної дитинячої долі, як Стефаниковий „Похорон"? Може тому, задля тої чудово викінченої, з тонкістю найвищого артизму обробленої форми — Стефаникова творчість не надто багата на томи. В нього як і в Шопенгауера слід покласти на вступі: non multum sed multa. За це Стефаник оден з нечисленних майстрів нашої прози, тої української трудної прози! Трудної тому, що лірizм старої культури нашої духової творчости обдарував наше слово своїм незатертим знаменем*). У Стефаника найглибшою основою нарису є під оглядом форми здебільшого діяльоґ або й моноляоґ („Озимина", „Май"). Розмальовання події в нього тому зведене до того мінімум опису, що його така форма допускає. А через те осягає Стефаник з одного боку захоплюючу безпосередність зображення — головно майстерним приміненням мужицького говору, — а з другого боку вражаючу коротність. „Данило чекав коло білої брами, дивився в панський город, як злодій, і не важився зайти. — Ніби я знаю, ци суда можна йти, а як вибіжит та даст у писок, а я відки знаю, що не даст?" („Май").

*) Примір на це, як відємно відбиває той наш непрозовий лірізм там, де рід твору домагається строго-епічної прози — ґеніяльний романовий фраґмент Коцюбинського „Тіни забутих предків". Лірична настроєвість знищила тут найкраще епічне торзо. — О Г.

Стефаниковий стиль — це противенство всякого прилизаного літератизму, всякого хоробливого розчулення та сільсько-побутової сентиментальности. В нього навіть картини з природи та порівнання мають свою сувору, трагічну лінію. „Над заходом червона хмара закаменіла. Довкола неї заря обкинула свої білі пасма. І подобала та хмара на закервавлену голову якогось святого". „Звізди мерехтіли як золоті чічки на гладкім, залізнім тоці". „Із горба побачив місто, що вилискувалося на сонці як змій блискучий". „Стайня стогнала, позівала, зі сну говорила, так тяжко дихала, як би десь глибоко в землі душилися тисячі людей." „Катруся лежала нерухомо. Водила сухонькою рукою по лици. Сині нігті були як її сині очи і здавалося, що по лици вандрує багато синих очей, дивних, блискуючих". І десятки инших.

Але тепер спитаймо:

Які гадки розбуджує в читача цей дотеперішний твір нашого славного письменника, що до його артистичної будучности? Невже справді сказатиб нам, що це його остання вершина? Я думаю, що ні. Здається, що творчій думці Стефаника доведеться поглибитися в двох напрямах: В напрямі загального ідейного овиду, та в напрямі поширеного, не тільки моно- та діяльоґічного зуподоблення. Думаю, що Стефаникови треба звернути свою силу на сотворення повісти.

Я це важуся висказати тому, що дальше послідовне зображування мужицької душі по ідейній лінії тої всеруйнуючої траґики, по лінії того унаслідження рабства душ („Май" — „Кленові листи"), не обіймалоб як слід цілости, цілої глибини нашої всенародної духовости. Миж прецінь не тільки пропащі жертви життєвої розпуки! Сам Стефаник виводить перед нас в начерках: „Давнина" — та „Такий панок" — людей з иншою, погіднішою, значить життєво вартнішою духовістю. А що, як його будуча творчість зуподобнилаб нам таких Проців і Лесів, що стають у нас до очайдушної боротьби проти жорстокого призначення?

Це булоб те поглиблення, якого досі весь інтеліґентний загал очікує від Стефаника. Бо на будуче і наші історичні думи, а навіть і наш Тарас, не сміють остати одинокими документами найглибшої духовости українського народу. Мусимо доповнити їх документами гордої володарської духовости в нас, що вміла здобувати волю і вміла володіти.

А ця духовість була і є в нас досі.

сталися дуже немилі спомини його господарки. В 1916 р. став гром. писарем в Зарічу (коло Делятина) і там визискував селян в ріжний спосіб через 2 роки, аж вкінці надужиття пішли перед карний суд в Делятині „Z 62/18“. В. 1919 р. одержав п. Білик посаду в тут. Союзі кооператив.

В осени 1919 р. одержала Спілка 2 вагони збіжа по ціні максимальній від 160 – 190 К. з городенського повіту для Гуцульщини. Та п. Білик, який поволи узурпував собі всю власть в Спілці, продав те збіже, кому хотів, в ціні по 400 К. (для членів), нечлени або мусіли більше платити, або зовсім не дістали, а се був контингент призначений для загалу Гуцульщини. За надужиття і лихву справа та пішла перед карний суд в Делятині „Z 74/20“, а доходження в сій справі і до тепер ще не покінчено.

Щоби п. Біликови, який стало їздив сам по товари, краще „гандель“ йшов, зробив він собі друки і печатку: „Powiatowy związek współdzielni, stowarzyszenie z ograniczoną poręką w Delatynie“, на таких друках і з такою печаткою виповняв в польській мові потрібні документи чи повновласти, сам їх підписував (один з таких оригіналів є в нашім посіданню).

В падолисті і грудни м. р. зібрав М. Білик від дооколичних Гуцулів на збіже понад пів міліона марок. Та по збіже не їхав він зовсім, а гроші пустив в оборот. Доперва, коли акцію запровіянтовання Гуцульщини дістала „Чорногора“, тоді за вложені гроші купував п. Білик збіже, призначене для голодуючих Гуцулів, а продавав його по лихварських цінах тут. Жидам-гандлярам (около $1^1/_2$ вагона).

Дня 31. грудня м. р. вислала „Чорногора“ вагон ячменю і фасолі 122 q з Городенки до Делятина і сей вагон продав п. Білик на пасок в Коломиї Жидам Крісс і Байдер. А люде ходили і чекали на збіже, як на спасення, бо зазначити треба, що ділось се в часі, коли доріжня шаліла, а збіжа тяжко було де дістати і люде брали би були хотяйби й найпуще. Та ні збіжа, ні звороту грошей не могли допроситися. Це дійшло до відома прокураторії в Станиславові і та зарядила арештовання М. Білика, його братанка В. Білика і їх посередника Жида Зіндля Візля. Подібно йшла також продаж цукру на картки. Цукор продавано по лихварських цінах, або давано пр. за роботу костюмів і т. п. Доходження в справі повищих надужить веде станиславівська прокураторія до ч. Vr. 805/21. По 3 тижневій слідчій вязници випущено це товариство на волю до розправи.

Завдяки такій господарці п. Білика кооператива наша морально зовсім підупала, а банкроцтво матеріяльне мабуть слідує. Всі дооколичні і місцеві селяне стратили до нашої інституції зовсім довіря і згадують її як жерело кривд. Добре було би, щоби Союз ревізійний у Львові вислав негайно кого в цїли переведення ревізії в нашій кооперативі.

В. К.

Стрий.

Франківське свято.

Заходом Українського Горожанського Комітету в Стрию відбулася в четвер дня 2. червня о год. 12 в полудне в салі Народнього Дому „Академія“ в 5. роковини смерти Івана Франка, в якої програму входили промова, хорові продукції, скрипкове і сопранове сольо та вправи а) хлопців хоруговками, б) дівчат ґірляндами.

Концерт випав під кождим оглядом удачно. П на Шлапаківна, львівська консерватористка, молоденьке дівчатко, володіє скрипкою з таким знанням, що дає надію на дуже гарну будучність. Другою атракційною точкою було сопранове сольо п. Головківної, рівнож львівської консерватористки. П. Головківна, незнана у нас досі співачка, має дуже гарний матеріял, який віщує їй світлу будучність на тім поли. Побажатиб лише, щоби наш загал занявся ближче сею дуже інтеліґентною співачкою а дав їй можність виобразуватися, на що вповні заслугує.

Вправи хлопців з хоруговками і дівчаток з ґірляндами ведені умілою рукою невсипучої п. Єзерської, випали, як завше, прегарно. Селянський хор з Добрян виступав аж два рази, вивязався зі своєї задачі несподівано добре, так само, як і хор стрийського „Бояна“. Стрийська громада повинна бути дуже зобовязана діриґентови п. Тимчієви за його працю.

Промова д ра Дереша про Франка була добра, однак як на Акедемію трохи за коротка. Деклямація молодого селянина Колюха з Нежухова „Наймит“ виголошена з чувством, зробила велике враження. Публики міської було досить, але не було селян, на яких головно числилося. Вкінці не від річи буде згадати, що п-на Головківна жертвуваний гонорар відступила на наші добродійні цїли, — за що Комітет складає їй отсим щире Спаси-Біг!

На Волині.

Ще про польонізацію українсько правосл. церкви. — Становище Еп. Дионісія. — Обурення духовенства. — Одна цвітка з Волині.

Урядовий лист п. Волинського воєводи до Кремінецького Епископа Дионісія (гл. „Український Вістник“ з 8. червня, ч. 109), й на підставі листа цього переведення в життя польськими адміністраторами в повітах Волині якогось ніби-то Епископсько-воєводського „порозуміння“, й то переведення безоглядного, — все те вкупі неаби як занепокоїло наше православне духовенство Волині. В звязку з тим, 12. червня, підчас обїзду кремінецьким Епископом Епархії, після врочистої одправи в катедрі стародавного княжого українського міста архірейського богослуження — на авдієнцію до Епископа зявилося численне духовенство західних повітів Волині. Крім духовенства прибули також і представники від „Просвіт“ з міста Ковля й Володимира та з місточка Матіїв і Турійськ. Як представники від „Просвіт“, так зарівно й духовенство висловлювалися за безкомпромісову оборону права української мови в православній церкві. Щож до узурпації власти епископської мирянином-воєводою (ще й до цего чужої релігії), як ото — призначення й перенесення панотців, — то тут святому обуренню духовенства не було границь. Наші панотці з нетерпеливістю жадають належного вияснення цих сумних фактів — втручання світської влади до справ релігії.

— „Все тоє, що ніби то мною дана згода на запровадження діловодства та урядовання в українській православній церкві на польській мові, тим більше вже, що переміщення, особливож призначення на парохії нових панотців можуть одбуватися по окремому лише дозволу воєводи, — воно ні трохи не відповідає дійсности“, — так почав мову епископ. (Далі, щоби його пояснення не стратило властивого вислову, ціле речення сказане ним — як особою з походження Великоросом — наводимо в московській мові.) Єто єсть — ложь!... Натомість правдою є, — проваде далі епископ, — що 1. мая, на перший день нашого Великодня п. Волинський воєвода дійсно зробив мені в Кремінці візиту. Але тодіж таки було мною відказано, що відповіді на таке важливе питання, до речі висловлене мені на словах, дати не можу і просив подати ці пропозиції на папері, щоб я зміг їх обміркувати та порозумітися з духовенством“.

На запитання духовенства, як взагалі слід реагувати на ті незаконні вимоги щодо панотців світської влади на місцях, — епископ Дионісій дав вичерпуючу відповідь: що у всіх справах церкви треба керуватися тільки розпорядженнями епископа.

— „Правда, — мовить далі епископ, що урядовий той лист воєводи Волинського, поданий кимсь до преси, я дійсно таки одержав. Але зі свого боку я жадніського, відповідно тому розпорядження по епархії не дав, навіть на якусь відповідь самому п. воєводі не збірався... Й той урядовий документ п. Волинського воєводи ні для кого з православних панотців н е є о б о в я з у ю ч и м.

Порушивши низку інших болючих питань, як справа пересвячення церков на костьоли, конечну необхідність відновлення Мілецької Духовної Школи (в місточку Матіїві), мури якої Поляки захопили під сирітський захист у цїлях польонізації української дітвори, — деякі з панотців зазнайомили збори ще з иншими актами „державної мудрости“ вже від повітових сатрапів. На останку представник ковельської „Просвіти“ відчитав документ, характеризуючий лінію поведінки польської влади на Волині. А щоб се не стратило своєї барви наводимо його в польській мові:

Województwo Wołyńskie
Powiatowa Rada Opieki Społecznej
w Kowlu
Dnia 8. VI. 1921 r.
Nr. 18.

Do „Proswity“ w Kowlu.

Delegatura do Spraw Opieki Społecznej Województwa Wołyńskiego pismem z dnia 3 czerwca l. 144 prosi powiadomić „Proswitę“, ażeby sprawozdania i korespondencja jej do R. O. Sp. były nadal pisane w języku polskim państwowym, ponieważ Delegatura nie posiada tłomacza dla tłomaczenia z języka ukraińskiego.

W. z. Prezes P. R. O. S. підпис нечиткий.
Sekretarz. підпис нечиткий.

Ось які історії діються у нас на Волині.

Волиняк.

РІЖНІ ВІСТИ.

Димісія Миколи Василька?

„Ржечпосполіта“ доносить з Риму, що представник уряду Петлюри Микола Василько зголосив телеґрафічно свою димісію. Як причину подає „Ржечпосполіта“, що М. Василько „не хоче піддаватися контролі українських молодечих диплмоматів“.

Союз Народів.

„After Bladet“ обговорює найблище засідання Ради Союза Народів і пише, що його найважнійшою справою буде польсько-литовський конфлікт і справа аляндських островів. В справі Виленщини Рада Союза Народів — як пише „А. Б.“ — не виявилася спосібною її полагодити тоді, коли вона не представляла таких трудностей, як під цю пору. Часопис побоюється, щоби не захитано повагу Ради С. Н., коли й тим разом не вдалося би їй полагодити цієї справи.

З Брукселі доносять: Іманс виїхав з Брукселі до Женеви, аби взяти участь в нарадах Союза Народів.

Альбанія до Союза Народів.

З Женеви доносять: До Союза Народів наспіла телеґрама альбанського уряду, в якій він звертає увагу С. Н. на відносини поміж Альбанією і Грецією та поміж Альбанією і Югославією, які представляють велику небезпеку для мира.

Остемпльовання паперів д. австрійського державного довгу.

Як доносять з Парижа, репараційна комісія ухвалила признати всім державам, що повстали на руїнах Австро-Угорщини 3 місячний реченець, який уможливив би їм остемплювання паперів давного австрійського державного довгу по думці рішень договору в Сан Жермен.

Італійський комісар в Рєці.

Обовязки начального комісаря італійського уряду в Рєці обняв майор Кості. З боку сербофільських Словенців не прийшло до ніяких демонстрацій (П. А. Т.)

Анґлійські війська на Босфорі.

З Льондону подають: Анґлійські війська які зайняли азійське побереже Босфору, не будуть відтам відкликані.

Закавказькі республики і Туреччина.

По звісткам з Константинополя, делеґації федерації трьох закавказьких республик ведуть під цю пору переговори в Карсі з представниками Туреччини.

Американсько японські переговори

Зєдинені Держави — як доносять з Вашінґтону — розпочали переговори з Японією в справі острова Яп і іміґрації Японців до Зєдинених Держав.

Кораблі для Чехословаччини.

З Парижа доносять, що на останньому засіданні репараційної Комісії признано Чехословаччині 223.000 тон корабельної тонажі б. німецької та австрійської торговельних фльот.

Полагодження справи воєнних довгів в користь Америки.

„Voss. Ztg.“ довідується з Льондону, що поміж Зєдиненими Державами і союзними державами прийшло вже до порозуміння в справі звороту воєнних довгів. На основі цієї умови сплата розложена на 15 літ.

Відкинення резолюції Портера.

З Відня доносять: „Н. Фр. Пр.“ доносить з Вашінґтону 15. ц. м.: Сенат відкинув резолюцію Портера в справі приверненя мирного стану з центральними державами, прийняту палатою репрезентантів.

ТЕЛЄҐРАМИ П. А Т.

Справа Гор. Шлеська в німецькому соймі.

Б е р л і н. „Фос. Цтґ.“ доносить, що міністер заграничних справ Розен предложив важний звіт в справі заграничної політики у відповіди на інтерпеляцію відносно Гор. Шлеська, котру мається поставити в суботу на дневному порядку.

Наступ на Царгород — притокою до війни для Анґлії.

В а ш і н ґ т о н. З Царгорода доносять, що англійське правительство повідомило турецьких націоналістів, що наступ на Царгород означатиме для анґлійського правительства casus belli. Доносять також, що анґлійська бриґада виступить проти турецьких військ під Ісмет, щоби так ударемнити спробу націоналістів заволодіти столицею.

Скількість офіцирів чехословацької армії.

П р а г а. „Лідове Новіни“ доносять, що оконечно усталено число офіцирів чехословацької армії на 10.629.

На Далекому Сході.

М о с к в а. По донесенням з Чіти, републиканські війська віднесли велику побіду над відділами Унґера. Багато воєнного матеріялу впало в руки побідників.

Бріян про справу б. цісаря Вільгельма.

П а р и ж. В сенаті Діплянтіє домагався переведення дискусії над інтерпеляцією в справі санкцій предвиджених версайським договором проти б. цісаря Вільгельма. В цій справі забрав слово Бріян і зазначив, що не було би вказаним, щоби сенат висказував свою думку в справі, котра відноситься головно до Бельгії й Анґлії. Відповіднійше було би заждати аж заявляться в цій справі згадані держави. Відносно справи б. цісаря Вільгельма Бріян заявив, що завішення оружжя триває вже два роки, тому сенат повинен роздумати, чи справу б. цісаря можна лучити з иншими справами. Згідно з заявою премієра дискусію над інтерпеляцією відложено.

Реченець Н. Ради ще не означений.

Л ь о н д о н. Райтер довідується, що в найблизчому часі не плянується засідання Найв. Ради. Льорд Керзон виїде завтра до Парижа, щоби порозумітися з французьким правительством і провізорично обговорити східне питання. В цій конференції візьме участь мабуть також заступник Італії в Парижі.

Стан здоровля Л. Джорджа.

Ґ д а н с ь к. По донесенням з Льондону в здоровлю Льойда Джорджа наступило значне поліпшення, так що мабуть уже в понеділок верне він до Льондону й обійме провід в раді міністрів.

Перед покінченням страйку в Анґлії.

Л ь о н д о н. Підчас референдум вуглекопів 61.747 голосів заявилося за прийняттям услівій правительства і роботодавців а 156.638 проти. Тому, що для ухвалення рішення проти приступлення до праці потрібна була більшість $^2/_3$ голосів, а цю більшість осягнулося, здається, що робітники вернуть до праці, хоч висліду цього референдум — як здається — не можна ще вважати окінченим.

Еспанський король в Льондоні.

П а р и ж. Еспанський король в товаристві престолонаслідника приїхав через Париж до Льондону.

Недуга грецького короля.

П а р и ж. Грецький король Константин занедужав у Смирні. Сильна горячка змушує його оставати в постелі.

Зєд. Держави не візьмуть участи в засіданню С. Н.

В а ш і н ґ т о н. Зєдинені Держави не задумують узяти участи в засіданню Союза Народів, що відбудеться 17. ц. м.